

Phần 4

- **A**nh Khang!

Uyển My sà vào lòng Nhật Khang:

- Em báo cho anh một tin mừng. Em đã có thai, là con của anh đó.

Nhật Khang cau mày khó chịu đẩy Uyển My ra:

- Cô giỡn đủ chưa? Làm ơn đi ra ngoài!

- Anh nói em giỡn? Được, anh không nhận cũng được. Tuy nhiên, em nhất định sinh nó ra và mang đến nhà ba anh.

Nhật Khang lạnh lùng:

- Tùy cô! Đâu phải cô không biết tôi thay tình nhân như thay áo.

Rút tiền trong túi áo, Nhật Khang ném lên bàn:

- cầm tiền này và đi đi.

Uyển My giận dữ:

- Anh nỡ đối xử với em như vậy sao Nhật Khang? Ít ra không còn tình, cũng còn nghĩa chứ.

- Đối với tôi, đàn bà không bao giờ có tình có nghĩa cả. Có tiền, tôi bỏ tiền ra vui chơi, xem như ăn bánh trả tiền, sau đó sòng phẳng, đường ai nấy đi.

Uyển My nhìn Nhật Khang tóe lửa:

- Anh là loại đàn ông máu lạnh, độc ác. Được, cả đời này, tôi nguyện rửa anh không bao giờ tìm được tình yêu chân thật.

Chụp xấp bạc trên bàn, Uyển My lao ra cửa. Nhật Khang nhún vai. Sao anh không hiểu cô ta chỉ yêu tiền của anh, bên trong cái vẻ đẹp rực lửa ấy là một tâm hồn rỗng tuếch. Sau khi chấm dứt một cuộc tình, chưa có cô gái nào để cho anh một ấn tượng sâu sắc, họ đều như nhau cả. Khác với Doanh Phối, nét đẹp chân quê giản dị của cô lạ khiến trái tim anh rung động.

Nhật Khang gọi khẽ: Doanh Phối...

- Anh Khang!

Đình Văn bước vào, nét mặt hớn hờ, cái vẻ hạnh phúc. Anh đặt xấp hồ sơ xuống bàn:

- Anh xem báo cáo của các chuỗi nhà hàng. Chà! Anh đi đâu vắng mặt cả tuần lễ, hôm nay trông đen nhẻm vậy?

- Tôi đi... à, mà bộ đen, xấu trai lắm hả?

Đình Văn bật cười:

- Đâu có, đẹp trai, mạnh mẽ hơi nữa kia. Thấy tôi lo chuyện cưới vợ, ông tổng chộp miệng than, không biết chừng nào anh mới chịu cưới vợ?

Nhật Khang nói như tâm sự:

- Chắc cũng sắp. Anh đừng có tung tin ra sớm, ba tôi lại truy tới tấp. Tôi chưa ngõ lời. Cô ấy như chiếc bình thủy tinh trong suốt vậy, tôi cứ sợ mình làm vỡ.

Lần đầu tiên, Đình Văn thấy Nhật Khang nghiêm túc, anh vui mừng:

- Anh mà chịu cưới vợ, ông tổng mừng lắm.

- À! Tôi nhờ anh chuyện này được không. Anh đi mua giùm tôi chiếc điện thoại di động, để cho cô ấy tiện liên lạc với tôi.

Loại thường thôi nghen, anh mua thứ đắt tiền, cổ không chịu nhận đâu.

- Vâng, tôi đi mua ngay. Mua cả Sim điện thoại nữa hả, anh Khang?

- Dĩ nhiên rồi!

Nhật Khang giờ xấp hồ sơ ra xem, anh thấy như gương mặt xinh xắn của Doanh Phối hiện ra trước mắt mình.

Buổi chiều, tranh thủ, Nhật Khang vào bệnh viện tìm Doanh Phối. Cô vui mừng khi nhận thấy anh.

- Ba em như thế nào rồi?

- Dạ, đã tỉnh. Bác sĩ nói đã qua nguy hiểm, em mừng lắm.

Nước mắt Doanh Phối ướt mi, cô vẫn thường mạnh mẽ đó chứ, nhưng sao lúc này cứ dễ mũi lòng, dễ khóc.

Nhật Khang vỗ nhẹ vai cô:

- Ba em đã qua nguy hiểm thì phải vui chứ sao lại khóc?

- Khi người ta quá cảm xúc thì dễ khóc. Anh Khang, cảm ơn anh nhiều lắm. À! Sáng nay em vào chỗ làm xin ứng ba tháng lương nên em xin trả lại anh chút ít nhé.

Nhật Khang nhăn mày xua tay:

- Anh chưa cần tiền đâu, em cứ cất đã lo cho ba.

- Anh không chịu nhận, em không biết khi nào mới có tiền trả lại cho anh.

- Anh sẵn sàng cho em nợ mà. Cất tiền tài em à, anh có cái này tặng em Nhật Khang đưa ra cái hộp. Doanh Phối ngạc nhiên:

- Anh cho em gì vậy?

- Công ty anh được... tặng cho mấy cái điện thoại để quảng cáo giùm họ, anh lấy một cái tặng em. Em cũng cần điện thoại liên lạc về nhà, hay liên hệ đến chỗ làm, đến Tuệ Minh nữa, phải không?

Doanh Phối lúng túng:

- Anh Khang! Em cần điện thoại thật, nhưng em không dám lấy đâu.

- Cái gì nhà không dám?

Nhật Khang mở hộp, lấy điện thoại ra. Anh mở máy và bắt thành linh đưa lên trước mặt Doanh Phối bấm một cái, xong, mở lôgô hình ảnh ra.

- Anh chụp ảnh em làm hình nền rồi nè. Anh bấm số điện thoại của anh vào máy em nha?

Doanh Phối cứ đứng nhìn Nhật Khang lòng đầy cảm xúc:

- Anh Khang! Cám ơn anh.

- Cám ơn anh hơi nhiều rồi. Vào thăm ba em một chút đi.

- Dạ.

Ông Đại nằm phòng hồi sức và đang ngủ, đầu hãh còn quấn băng. Đúng một lúc Doanh Phối bảo:

- Chúng ta ra vườn hoa đi anh!

Bàn tay của Nhật Khang tự nhiên nắm tay Doanh Phối, anh cảm nhận được bàn tay cô run khê trong tay anh, hoàn toàn khác với những cô gái đến với anh. Doanh Phối không dám rút tay lại, cô len lén nhìn anh và lại liên tưởng đến nụ hôn hôm nào trên Đà Lạt. Cái cảm giác sâu đậm ấy khi lần đầu tiên được hôn, thật khó quên. Mùi hương quen thuộc ấy, hôm nay đang thoảng bên cô, trái tim cô đập mạnh.

- Ê!

Tuệ Minh hét to, cô đang đi vào với Chí Vỹ. Từ xa, gương mặt Chí Vỹ sầm xuống khi nhìn thấy Nhật Khang.

Nhật Khang cũng không vui khi thấy Chí Vỹ xuất hiện không đúng lúc chút nào, phá tan phút giây êm dịu và cũng thật lãng mạn của anh. Tuy nhiên Nhật Khang không có ý định ra về và cũng không buông tay Doanh Phối ra.

Tuệ Minh chạy tới:

- Bác trai tỉnh chưa, Phối?

Doanh Phối vui vẻ:

- Tỉnh hồi trưa, nói chuyện được cũng nhiều lắm, lúc nãy uống ly sữa xong lại ngủ.

- Chia vui với mày!

Tuệ Minh đưa giỏ quà cho Doanh Phối:

- Có anh Vỹ đó!

Doanh Phối nhăn nhó:

- Hai người thăm là quý rồi, cứ mua quà hoài, ngại quá đi!

Chí Vỹ trầm giọng:

- Em mà ngại thì không phải là bạn bè.

Nhìn hộp điện thoại trên tay Doanh Phối, Tuệ Minh kêu lên:

- Mới mua điện thoại hả? Chà! Điện thoại này có chức năng chụp ảnh và cần bộ nhớ nghe nhạc được nữa, ngon hén!

Doanh Phối ngượng ngập:

- Trong công ty của anh Khang được tặng điện thoại quảng cáo khách hàng, anh Khang lấy một cái cho mình.

Vừa nói, Doanh Phối vừa rút tay mình ra khỏi tay Nhật Khang. Hành động không qua được mắt Chí Vỹ, tim anh đau nhói. Họ đi đến “giai đoạn” nào rồi?

Chí Vỹ làm vẻ thản nhiên:

- Vào thăm bác trai đi Phối.

- Dạ.

Cô quay sang Nhật Khang:

- Anh Khang, ngồi ghé đợi em tí nghen.

- Thôi anh đi về, hôm khác anh vào.

- Vâng, anh về!

Chờ cho Nhật Khang đi, Tuệ Minh mới thì thào:

- Hai người... ấy rồi hả?

- Con khi! Ấy là sao?

- Là yêu đó.

- Tầm bậy!

Doanh Phối xô Tuệ Minh ra:

- Bảo vào thăm ba tao, còn đứng đó. Chí Vỹ buồn rười rượi. Doanh Phối từ chối tình cảm của anh để đến với gã đàn ông phóng túng đó, xem tình yêu như trò đùa và thay tình nhân như thay áo. Anh cần thức tỉnh cô mới được.

Anh đi đến gần cô:

- Nếu em cần anh và Tuệ Minh giúp đỡ anh sẽ giúp. Em đừng gập, nhận quà hay tiền của Nhật Khang, anh ta không phải là người tốt đâu.

Tuệ Minh góp lời vào:

- Anh Vỹ nói đúng đó Phối. Hay cậu nhận tiền của anh Vỹ, trả lại cho anh Khang đi.

- Kỳ lắm! Nhưng dù sao cũng cảm ơn anh Vỹ và Tuệ Minh nhắc nhở em. Chắc là không có chuyện em và anh Khang đâu. Người ta giàu, còn mình nghèo, em đâu dám đòi bồng.

- Anh mong được như lời của em. Anh không muốn nói xấu Nhật Khang, nhưng đó là sự thật, em nên biết như vậy.

- Vâng, cảm ơn anh!

- Sao bao giờ em vẫn khách sáo với anh vậy?

Chí Vỹ thở dài. Đúng ra anh cũng không nên trách Doanh Phối, khi Nhật Khang hoàn hảo. Anh chàng này thì như con bướm đa tình nhỡ như bay từ cánh hoa này sang bông hoa nọ.

 Điện thoại reo, Doanh Phối vội mở máy ra. Cô mỉm cười khi thấy gương mặt Nhật Khang hiện ra lên trên màn hình di động. Doanh Phối alo khê:

- Anh Khang chưa ngủ sao?

- Chưa. Anh thường ngủ sau mười hai giờ đêm. Em đang làm gì vậy?

- Lúc này, em bón sữa cho ba em, còn bây giờ định đi ngủ.

- Vậy em đi ngủ đi nhé. Chúc ngủ ngon!

- Anh gọi điện thoại cho em có chuyện gì không?

- Không, anh muốn xem em thức hay ngủ vậy mà.

Doanh Phối phì cười:

- Bây giờ em đi ngủ. Gọi điện thoại lâu tốn tiền đó anh.

- Đâu có sao, quan trọng là anh nghe giọng nói của em. Nhưng thôi, em ngủ đi nghen.

- Dạ. Chúc anh ngủ ngon!

- Em tắt máy trước đi!

Nhật Khang mỉm cười hôn nhẹ vào má. Gương mặt cô bé đến là đáng yêu. Đang làm cái cử chỉ yêu thương, Nhật Khang giật mình vì từ lúc nào, ông Long đứng ở ngưỡng cửa và bắt quả tang hành động của anh.

Nhật Khang đỏ mặt:

- Ba tìm con?

- Con đang quen với một cô gái nào, phải không? Đừng làm khổ con gái người ta nữa, con ạ. Tuy rằng ba biết có những cô gái chạy theo con vì sự hào hảo của con và vì tiền bạc của con nữa.

Nhật Khang nghiêm mặt:

- Nhưng lần này, con yêu thật và muốn kết hôn.

Ông Long vui mừng:

- Vậy nữa! Cho ba biết, cô gái nào được con yêu, hẳn là rất bản lĩnh?

- Ba làm rồi! Cô ấy rất ngây thơ và chân quê nữa.

- Chà!

- Quê cô ở Quảng Nam, bị lốc xoáy giạt sập, cha bị thương nặng, đang nằm bệnh viện.

- Vậy là con trai ba ra tay nghĩa hiệp với người ta?

- Cái gì nghĩa hiệp hả ba. Giúp người mình thích gặp hoạn nạn khó khăn thôi.

- Vậy ý cô gái đó thế nào?

- Con chưa dám nói gì cả. Mình mới ra ơn đã tỏ tình, giống lợi dụng quá ba ạ.

- Cũng phải? Ba tò mò muốn biết cô gái nào có bản lĩnh khiến con thay đổi.

- Rồi ba sẽ biết mà.

- Thôi, ba đi ngủ đây. Yêu người ta thì phải tính chuyện đàng hoàng nghe con.

Ông Long định ngày mai sẽ bắt Đình Văn điều tra và đi gặp cô gái đã thay đổi trái tim con trai ông. Ông không mấy tin vào những cô gái Nhật Khang quen. Mới ngày hôm qua, Uyên My vào phòng ông khóc, cô báo tin đã có thai.

Dừng lại ở cửa, ông chợt quay lại hỏi Nhật Khang:

- Chuyện cô Uyên My, con tính sao?

- Cô ta gặp ba à?

- Cổ báo đã có thai với con.

- Con đã cho cô ta một số tiền và bảo đi bỏ đi. Dùng cái bào thai đó ràng buộc con, không có kết quả đâu.

- Cư xử như vậy có tàn nhẫn không con?

- Vậy ba nghĩ sao khi cưới một người vợ mình không yêu, như mẹ con bị ép là cho ba và cuối cùng.

Ông Long xoa tay:

- Con đừng so sánh như vậy.

- Con xin lỗi. Nhưng chuyện của con ba cứ để con giải quyết.

- Thì tùy con! Dù sao con cũng đừng quên rằng, đó cũng là giọt máu của con.

- Thời nay, trai gái thích nhau thì đến với nhau, không thích thì bỏ nhau. Nếu cô ta dùng cái thai để uy hiếp con, con cũng biết cách đối phó lại.

Ông Long thở dài bước ra cửa. Đứa con trai của ông có ấn tượng quá sâu sắc với người mẹ của nó, cho nên đàn bà trong mắt nó là những kẻ chỉ biết có tiền và tiền.

- **C**ô Doanh Phối!

Doanh Phối ngạc nhiên nhìn người đàn ông lạ:

- Ông gọi tôi?

- Vâng. Ông chủ tôi muốn gặp cô. Xin cô lại đây kia!

Doanh Phối do dự rồi bước theo Đình Văn vào nhà hàng. Người đàn ông muốn gặp cô, có gương mặt hao hao Nhật Khang. Chẳng lẽ...

Doanh Phối lo sợ, tuy nhiên cô vẫn cúi đầu lễ phép chào:

- Chào ông!

Ông Nhật Long cười dễ dãi:

- Cô ngồi đi! Dùng nước ngọt nhé?

- Dạ! Thưa ông, không hay ông muốn gặp tôi có điều gì dạy bảo?

- Tôi đâu dám dạy bảo, tôi là cha Nhật Khang.

- Dạ.

Doanh Phối cúi đầu. Hẳn ông ta muốn cô chấm dứt mối giao thiệp với con trai ông.

Nước được mang ra, ông Long trót nước vào ly:

- Cô uống đi! Không cần căng thẳng chỉ tại con trai tôi... Lần đầu tiên tôi thấy nó nghiêm chỉnh muốn cưới vợ.

- Cưới vợ?

Doanh Phối ngược nhìn người đàn ông đối diện mình:

- Và ông muốn tôi đừng gặp anh Khang nữa, có đúng không, thưa ông?

- Cô nghĩ như thế à?

- Vâng! Tôi cũng hiểu là tôi nghèo, mẹ tôi thường dạy “gối rơm phải theo phận gối rơm”. Thật ra, nếu như thiên tai không tàn phá quê nghèo của tôi, làm nhà tôi nhà sập và cha phải nằm bệnh viện, tôi không dám nhận sự giúp đỡ của anh ấy.

- Nhà nước có tài trợ mà.

- Cũng phần nào thôi. Cha tôi bị thương ở đầu, nằm bệnh viện rất hao tốn, nhưng nếu như ông yêu cầu, tôi sẽ không gặp anh ấy nữa. Còn nợ của anh ấy, tôi hứa sẽ trả.

Xem vẻ cô gái này rất thật, ông Long hỏi:

- Làm sao cô trả nổi khi còn đang đi học? Tôi có thể giúp cô trả nợ.

- Dạ không. Lấy tiền cha để trả tiền cho con, dĩ nhiên là tiếp theo đó, ông sẽ đưa ra một điều kiện, đằng nào cũng giống như kẻ làm tiền. Xin ông hãy cho tôi chút lòng tự trọng của một người nghèo, nghèo tiền nghèo bạc nhưng không thể nghèo nhân nghĩa. Đừng dồn tôi vào con đường như thế.

- Cô biết tôi đưa ra điều kiện gì sao?

- Xa anh Khang. Thật ra, tôi biết thân phận mình nên chưa bao giờ tao dám nghĩ là sẽ yêu anh ấy.

Ông Long cau mày:

- Không nghĩ đến yêu con trai tôi?

- Phải! Cho nên ông yên tâm đi.

- Làm sao tôi yên tâm cho được, khi mà con trai tôi bảo nó yêu cô và còn muốn cưới cô làm vợ.

- Chắc là ảnh... đùa với ông. Tôi chưa ra trường, cha mẹ già và nhiều em dại. Tôi cần học để làm ra tiền giúp cha mẹ mình và điều quan trọng là rách cũng phải cho thơm.

Ông Long hoàn toàn hài lòng và hiểu tại sao con trai mình thay đổi ông mỉm cười:

- Điều kiện của tôi là muốn cô làm dâu của tôi và chịu lấy con trai tôi.

Mặt Doanh Phối đỏ lên rồi sượng ngắt:

- Ông đang đùa phải không? Cưới một cô con dâu nghèo rớt mùng tơi và đôi khi phải cu mang cả gia đình cô ta.

- Tôi muốn Nhật Khang cưới vợ, để đám con gái mắt nét đừng đeo bám theo nó nữa. Ba mươi tuổi rồi, cần đàn hoàng lại. Tôi hứa sẽ giúp ba cô xây nhà và lo cho các em cô ăn học. Điều cô phải làm là đánh bại những cô gái quanh nó. Nó đang yêu cô nhưng cái thằng này dễ mau chán lắm.

Dừng lại một chút để xem phản ứng của Doanh Phối, ông Long tiếp:

- Tôi biết cô sẽ cảm hóa được con trai tôi, và đầy đủ bản lĩnh cắt những cuộc đeo bám của các cô gái bu quanh nó.

- Ông đánh giá tôi cao quá! Thật ra, ngoài việc học và đi làm thêm kiếm chút ít tiền, tôi vẫn chưa hiểu đời được bao nhiêu. Tôi không đủ bản lĩnh như ông nói đâu.

- Không, tôi biết cô sẽ làm được mà. Cứ về nhà suy nghĩ đi.

Ra về mà đầu óc của Doanh Phối cứ tăm tăm mù mù. Mẹ cần tiền sửa lại nhà, cần tiền đóng tiền xuất viện, thằng Tý, con Chụp, con Thảm, thằng út nữa, cần đi học, sách vở và quần áo thơm tất. Cả cô nữa, năm cuối đại học cần chuyên tâm học.

- Doanh Phối!

Nhật Khang đón Doanh Phối trước nhà trọ. Anh lo lắng:

- Anh vào bệnh viện không thấy em, đến trường cũng đã tan học, chạy đến chỗ làm cũng không. Em đi đâu vậy?

Đây là “giọng điệu” của người yêu lo cho người yêu. Doanh Phối nhìn lảng ra:

- Em... đi thư viện. Anh tìm em có chuyện gì không?

- Không. Mà sao em không mở điện thoại vậy?

- Em bỏ điện thoại ở nhà, không mang vào lớp học.

Vừa nói, Doanh Phối vừa mở cửa nhà. Chiều hôm qua, Tuệ Minh lại về Đà Lạt, còn Doanh Phối bận túi bụi, nên cả hai tuy ở chung một nhà mà không nói được với nhau quá ba câu.

Nhật Khang bước theo vào nhà:

- Lúc này, anh gặp ba em, ông đòi về Quảng Nam.

- Ba em là như vậy, vừa ngồi dậy được là không chịu nằm một chỗ đâu.

- Em biết lúc này anh nói gì thì ba em không?

- Không biết.

Nhật Khang mỉm cười:

- Anh nói... anh yêu em và muốn cưới con gái của ông.
- Anh nghĩ là em chịu?
- Anh biết, lẽ ra anh nên hỏi em trước, nhưng tại ba em cứ truy vấn mối quan hệ của anh và em. Ông già đã kỹ tính còn khó nữa.

Doanh Phối cười buồn:

- Ông sợ em hư hỏng và bỏ việc học, vì một năm nữa là em ra trường.
- Anh biết có thể là em không tin anh nghiêm túc, nhưng anh muốn cưới em là thật.
- Tại sao anh muốn cưới em?
- Người đàn ông sau khi ăn chơi, cũng có lúc chồn chân mỗi gối, và anh ta nghĩ đến một chốn dừng chân lại.
- Em đâu có mô-đen như mấy cô anh quen. Còn nữa, lấy em, gia đình em sẽ là gánh nặng cho anh.
- Anh không sợ gánh nặng. Còn tại sao muốn lấy em à? Vì anh yêu em, như thể thôi.

Kéo Doanh Phối ngồi xuống ghế, Nhật Khang ngồi xuống cạnh cô:

- Chúng ta đám cưới, anh không bắt em bỏ học, em có thể học hết đại học, cũng không buộc em phải làm vợ anh khi em chưa muốn. Lấy anh đi nghe?

Doanh Phối nhìn lên cao im lặng, một sự im lặng cho Nhật Khang biết: cô đã đồng ý.

Anh sung sướng ôm cô vào lòng

- Anh có rất nhiều cuộc tình, nhưng em tin đi, anh yêu em là thật.

Doanh Phối khép mắt lại khi gương mặt Nhật Khang cúi gần sát mặt cô.

Ông Long nhẹ nhàng đặt tờ chi phiếu trước mặt Doanh Phối:

- Con cầm lấy gói về quê. Chuyện giữa hai chúng ta, chỉ hai chúng ta biết thôi, Doanh Phối nhé.

Doanh Phối lắc đầu, đẩy tờ chi phiếu trả lại:

- Bác cất đi! Con yêu anh Khang và chịu làm vợ anh, dù con biết có thể là con chưa đủ bản lĩnh để nắm giữ trái tim anh suốt đời là của con.

- Không, cái này là ba cho con. Ba biết có thể sau này, Nhật Khang làm khổ con hãy cầm tiền này cho ba mẹ con, để chuẩn bị đám cưới. Nhật Khang mà đàng hoàn là ba đã mang ơn con. Con cũng nên dọn về đây ở cho tiện, trả nhà thuê lại cho người ta. Chiều nay, ba sẽ bảo Nhật Khang dẫn con đi mua xe để có phương tiện đi lại.

Doanh Phối cảm động:

- Vậy con cảm ơn ba.

Một quyết định mà Doanh Phối chọn nhưng sao một cảm giác buồn man mác, cô và Tuệ Minh sẽ không ở chung một nhà trọ nữa.

Ngồi trước Tuệ Minh, Doanh Phối thật khó mở lời. Tuệ Minh ngạc nhiên:

- Đưa ba cậu ra bến xe về Quảng Nam chưa?

- Rồi. Nhưng sau này... có lẽ, mình không ở đây với cậu.

- Không ở đây? Cậu về quê bỏ học hả?

- Không, mình... đi lấy chồng.

- Lấy chồng?

Tuệ Minh kêu lên thảng thốt:

- Cậu ưng Nhật Khang, phải không?

- Ừ!

- Còn ừ nữa. Cậu có biết anh ta thay bồ như thay áo không?

- Biết.

Tuệ Minh châm biếm:

- Anh ta chịu cưới cậu, giống như người nhà giàu ăn mãi món sơn hào hải vị, một ngày nào đó chợt thèm ăn rau củ, mắm đậu vậy Cậu chịu?

- Cậu nhìn cái này đi!

- Gì?

Tuệ Minh tròn mắt:

- Chi phiếu một trăm triệu.

- Phải. Số tiền này đủ cho ba mình cất nhà, số còn dư đầu tư vào ruộng, mua quần áo cho mấy đứa nhỏ.

- Cậu lấy Nhật Khang vì tiền?

- Cứ cho là như vậy, nhưng thật tình là mình có yêu, yêu người một người đàn ông như anh Khang cũng đau tim lắm.

- Ngày nào đó, anh ta ruồng bỏ cậu không phải đau tim mà là tan nát con tim.

- Sao cũng được. Hai hôm nữa, mình dọn về ở chung nhà với anh:

Tuệ Minh nhìn bạn, cô hiểu Doanh Phối đã có sự chọn lựa, biết sẽ khó vẫn cứ cắm đầu vào. Lời khuyên nào trong lúc này cũng chẳng có tác dụng gì hết. Cô ôm vai bạn:

- Thôi, tao cầu mong mày hạnh phúc.
- Cảm ơn mày.

Đôi bạn ôm nhau ngậm ngùi. Thời con gái rồi sẽ chấm dứt, thơ ngây bỏ lại sau lưng.

Ngày hôm sau, Doanh Phối đến nhà hàng báo tin nghỉ. Cô đến gặp Huy Tuấn:

- Em xin trả lại ba tháng lương đã xin ứng.

Huy Tuấn vui vẻ:

- Sao không để trừ vào lương? Thông lệ ở đây đâu có trừ hết lương một lúc.
- Cũng đâu có đủ. Em vay đến bốn triệu rưỡi lận mà. Em xin trả lại, vì em sẽ không đi làm nữa.

Huy Tuấn trêu:

- Trúng số nên có tiền, hay là đi lấy chồng vậy, Phối?
- Em đi lấy chồng.

Ngỡ Doanh Phối đùa, Huy Tuấn cười phá lên, trêu tiếp:

- Chà! Chàng bạch mã hoàng tử nào vậy? Anh biết được không? Chí Vỹ hả?
- Không, ông khách làm khó em vụ mở nắp chai Champagne đó.

Huy Tuấn tròn to con mắt đến hết cỡ, toan hỏi Doanh Phối thì cô đã bảo:

- Anh đếm tiền đi!

Chờ Huy Tuấn đếm tiền xong, Doanh Phối đứng lên:

- Em về nhen. Chúc mọi người vui vẻ!

Linh Phương ôm vai Doanh Phối:

- Đám cưới, nhớ mời nha Phối. Lúc nào rảnh, “dắt” ông xã đến giới thiệu, xem tròn méo như thế nào?

Huy Tuấn hích cùi chỏ vào tay Linh Phương một cái khi Doanh Phối đã ra về.

- Biết Doanh Phối lấy ai không?
- Ai? Anh gặp rồi à?
- Giám đốc của mình đó.

- Hả! Con bé này nó chui đầu vào rọ, khổ mắt rồi.

Huy Tuấn nhăn mũi:

- Ôi! Mạnh lực của đồng tiền, người không có mảnh tình vắt vai như Chí Vỹ, kẻ thì thì hàng khối.

Linh Phương lắc đầu:

- Anh đừng quá có thành kiến với giám đốc của mình. Thật ra, em thấy anh Khang có thay đổi, cho rơi hết những cô gái đeo bám anh, để chỉ có Doanh Phối, cô bé ngây thơ thuần khiết như thiên sứ.

Huy Tuấn gật đầu:

- Em nói, anh mới nhớ. Lần đưa lọ dầu xoa bóp đó là của giám đốc mình, điểm này giám đốc của mình ga-lăng số một.

Đang nói, Huy Tuấn im bật vì từ lúc nào, Chí Vỹ đang nơi ngưỡng cửa, anh đã nghe hết lời nói của họ và tiến vào.

- Anh nói Doanh Phối sẽ thành hôn với Nhật Khang?

- Phải. Doanh Phối xem vẻ đã yêu giám đốc của tôi. - Huy Tuấn gật đầu xác nhận.

Chí Vỹ đứng lặng người trong mấy giây rồi hấp tấp quay lưng đi ra cửa. Huy Tuấn gọi với theo:

- Anh Vỹ! Không ăn hay uống gì sao?

Chí Vỹ có nghe đâu, anh lên xe lái đi đến nhà Doanh Phối. Không có Tuệ Minh ở nhà, Chí Vỹ lăm li lao vào, kéo Doanh Phối đang soạn đồ bỏ vào va li.

- Em không được lấy Nhật Khang.

Doanh Phối giật tay lại:

- Anh muốn nói anh Khang là người xấu, có quá nhiều người đeo đuổi chứ gì?

- Phải. Em chịu làm vợ một người như vậy sao? Nếu em cần tiền, anh sẽ giúp em. Anh được tiền bảo hiểm nhân thọ của bố anh để lại đến mấy trăm triệu. Nhờ số tiền đó, anh đã phát lên và làm chủ. Em có bao nhiêu, anh sẽ cho em, anh xin em đừng mang cuộc đời mình ra đổi chác như vậy.

Doanh Phối mỉm cười:

- Em không đổi chác, mà là em yêu anh Khang. Vâng, em đã yêu anh ấy.

Chí Vỹ đau đớn nhìn Doanh Phối:

- Em yêu anh ta, vì con người đó quá hoàn hảo phải không? Em có biết rồi anh ta sẽ mau chán em, và chạy theo nhìn bông hoa khác. Em hãy suy nghĩ cho kỹ lại.

- Cảm ơn anh đã khuyên em, nhưng em đã suy nghĩ kỹ. Anh Khang là người tốt, vì yêu em mà ảnh thay đổi cả mọi thứ kể cả sở thích.

- Sao em không nghĩ anh ta làm như vậy để chiếm trái tim em? Sau khi cưới được em, anh ta sẽ lại đi chinh phục những cô gái khác, bỏ em vò vố ở nhà một mình?

- Anh đừng gieo cho em sự bi quan. Em van anh, hãy tạo cho em niềm tin và lạc quan trong cuộc sống đi, anh Vỹ.

Anh mắt Doanh Phối buồn vùi vùi trước ngã rẽ cuộc đời. Tim Chí Vỹ chùng xuống:

- Doanh Phối! Anh xin lỗi. Anh có nói gì đi nữa cũng là lo cho em.

- Em biết, anh lo cho em, cảm ơn anh Chí Vỹ. Tuệ Minh cũng cho anh một tình cảm nồng thắm, anh nên nghĩ về Tuệ Minh hơn là lo cho em.

- Trái tim anh có một, anh không thể nghĩ đến ai khác ngoài em.

Chí Vỹ bỏ đi, dáng đi lảo đảo làm chạnh lòng Doanh Phối. Cô cũng chỉ có một trái tim và trót dành cho Nhật Khang mất rồi.